

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **D. Y.**
st. přísl.: Turecká republika
zastoupen JUDr. Danielem Radou, advokátem
sídlem Nerudova 866/27, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-1023/ZA-ZA11-ZA19-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočnickovi Ing. Mohamedu Bayramu, sídlem Hodkovická 33, 46312 Liberec 23, se přiznává právo na náhradu nákladů řízení, a to tlumočného, ve výši 998,25 Kč, které bude vyplaceno z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozsudku k jeho rukám.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále také jen jako „zákon o azylu“), neuděluje. Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.
2. Žalobce předně uvádí, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a porušení několika ustanovení zákona o azylu a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „s.ř.“). Žalovaný dle žalobce zcela ignoroval ustanovení § 3 s.ř., kdy má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu a § 12 a násl. zákona o azylu. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu § 12 zákona o azylu, jelikož žalobce jako Kurd žijící v Turecku měl obavy z pronásledování ze strany policie, jelikož byl před svým odchodem z Turecka téměř denně bezdůvodně kontrolován policií. Tyto kontroly probíhaly ve městech E., D., kdy při nich došlo i k bezdůvodnému fyzickému napadení žalobce a ke zlomenině jeho prstu. Proti postupu policie si stěžoval, avšak bezvýsledně, což koresponduje s dlouhodobou situací v Turecku, ve kterém je kurdská menšina utlačována a je jí upíráno i právo na kvalitní vzdělání a následně právo na kvalitní zaměstnání. Žalobce v Turecku kvůli svému původu ztratil své zaměstnání u společnosti Telecom, jako Kurd je rasově diskriminován a je nucen se podrobovat turecké většině. Žalobce a jeho rodina jsou voliči strany HDP a jeho rodiče mají dlouhodobé politické problémy s tureckým režimem, kdy příslušníci jeho rodiny separatisticky bojují proti turecké armádě. Tento příbuzenský vztah pak turecká strana využívá k nátlaku na žalobce vztahujícím se k policejním kontrolám a upírání kvalitního vzdělání.
3. Žalobce shledává, že žalovaný nesprávně vyložil § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy u žalobce bylo minimálně prokázáno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině a pro své politické názory. Žalovaný ve svém rozhodnutí připouští, že v Turecku může docházet k případům diskriminace osob pro jejich kurdský původ, avšak dle žalovaného to neznamená, že by projevům diskriminace měl být vystaven v Turecku každý člověk kurdské národnosti a že by každý projev diskriminace bylo možno hodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný dospěl nesprávně k závěru, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly, že překážkou k získání nějakého výhodnějšího zaměstnání byla jeho kurdská národnost a nikoli skutečnost, že je osobou se základním vzděláním. Žalobce se k této otázce již vyjadřoval, když uvedl, že z důvodu své národnosti mu bylo upřeno též právo na kvalitní vzdělání, navíc žalovaný pohovor s žalobcem nevedl směrem ke zjištění skutečností ohledně jeho možností vzdělání, včetně toho, jakou to má souvislost s aktivitami jeho rodiny. Žalovaný vedl své dokazování pouze jednostranně v neprospěch žalobce.
4. Žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil aktuální situaci k Turecku, tedy konflikt se Sýrií spojený s útoky na kurdské jednotky, přičemž na Kurdy je v této souvislosti pohlíženo jako na teroristy a sympatizanty se stranou PKK. Tyto skutečnosti žalovaný zjednodušil, když poukázal na zastoupení Kurdů ve veřejné správě. Žalovaný však opomněl, že tito lidé se ke svému původu nesmí hlásit a současný prezident se snaží Kurdů ve státní sféře zbavit.

5. Podle názoru žalobce žalovaný též nedostatečně zhodnotil nedávné zemětřesení a následnou humanitární katastrofu, která postihla v únoru 2023 město, kde naposledy žalobce bydlel. V důsledku zemětřesení došlo ke zhoršení ekonomické situace včetně Kurdů v oblasti města D., bydliště žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí tuto skutečnost okomentoval pouze tím, že v bydlišti žalobce došlo k zemětřesení, avšak nijak tuto skutečnost nevzal v potaz, čímž se dopustil též nedostatečného posouzení možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
6. K otázce možnosti místního přesídlení žalobce uvedl, že toto připadá v úvahu, kdy původcem pronásledování jsou nestátní subjekty, nikoliv státní orgány, jak tomu bylo v případě žalobce, k tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008. Napadené rozhodnutí se nezabývá žádnými z uvedených kritérií, tedy reálností, přiměřeností, rozumností a smysluplností řešení situace žalobce spočívající ve vnitřním přesídlení na jiné místo v Turecku, což činí žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným.
7. Závěrem žaloby žalobce napadá postup žalovaného, který neprovedl dostatečně obsáhlý pohovor s žalobcem, jelikož v případě pochybností má žalovaný postupovat v souladu se zásadou důvěry v tvrzení žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č.j. 4 Azs 345/2018 - 32) a v souladu se zásadou přiměřené pravděpodobnosti i ve vazbě na výpověď žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008 - 70).
8. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Krajský soud přezkoumal žalobu v řízení vedeném dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
11. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13).
12. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány

alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

13. Nyní již k samotnému přezkumu.

14. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že dne 20. 11. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 25. 11. 2022 poskytl bližší informace, konkrétně uvedl, že se narodil ve městě D. v Turecku, je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti, dorozumí se turecky a kurdsky, jeho náboženským přesvědčením je islám, není ani nebyl členem politického hnutí, je aktivním voličem strany HDP, je svobodný a bezdětný, nemá žádné zdravotní omezení. Jeho poslední bydliště v Turecké republice bylo ve městě D., X, kde bydlel v pronajatém domě s rodiči a sourozenci. Do České republiky přicestoval dne 20. 11. 2022 nákladním vozem z Istanbulu, řidič jej vysadil na území ČR, poté si vzal žalobce taxi do Zastávky u Brna. Žalobce cestoval nelegálně bez cestovního pasu, jelikož ten již nebyl platný a zůstal v Turecku. Na území Evropské unie nikdy před tím nepobýval, není držitelem jakéhokoliv víza, o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Žalobce svou totožnost prokázal občanským průkazem Turecké republiky č. A05V87253. S žalobcem byl následně veden dne 25. 11. 2022 pohovor za přítomnosti tlumočnicka do tureckého jazyka. V průběhu pohovoru žalobce potvrdil výše uvedené informace, k tomu dále uvedl, že ve městě D. bydlel ve stanu, který mu poskytl zaměstnavatel, pro kterého žalobce sbíral ořechy a obdělával pole. Žalobce má základní vzdělání, místy pracoval ve stavebnictví.

15. Ke své osobní situaci v zemi původu žalobce uvedl, že chvíli pracoval ve společnosti Telecom, odkud ho ale kvůli jeho národnosti vyhodili, i když mu to oficiálně neřekli a i přes stížnosti nevysvětlili. Z důvodu své národnosti byl napadán i spolužáky a učiteli jak slovně, tak fyzicky. Jako Kurd měl vždy špatné pracovní podmínky (plat, ubytování), byl denně kontrolován policií, někdy dostal obuškem, před odjezdem z vlasti mu dokonce byl policií zlomen prst na noze. Snažil se proti zákroku bránit úřední cestou, lékař mu však nevystavil žádnou lékařskou zprávu, když si na policii stěžoval u starosty, bylo mu řečeno, že se má chovat slušně. Jeho stížnosti se nikam výš nedostaly, nikdo další se jimi už nezabýval. Z těchto důvodů vycestoval z vlasti. O přesunu v rámci Turecka žalobce neuvažoval, jelikož vzhledem k jeho kvalifikaci by si těžko sháněl práci mimo zemědělský východ. Na západě pracoval ve městě Sakaryi, kde za minimální mzdu sbíral oříšky, zde s policií problém neměl. Byl registrován na úřadu práce, žádnou práci mu však nikdy nenašli a rekvalifikaci nepodstoupil. V zemi původu žádné jiné problémy s bezpečnostními složkami či státními orgány problém neměl, trestně stíhán nebyl. Vízum pro cestování do ČR si kvůli množství papírů, které musí doložit, nevyřídil. V České republice má bratrance, chce si zde najít práci a založit rodinu. Při návratu do Turecka by měl stejné problémy, které měl v době vycestování.
16. Žalovaný výše uvedené skutečnosti posoudil, přičemž vycházel z výpovědi žalobce a dalších nashromážděných informací, konkrétně pak z Informace OAMP, Turecko – Politická a bezpečnostní situace v zemi, červenec 2022, zprávy IOM, Turecko – Přehled situace v Turecku, březen 2021, Informace MZV ČR, č. j. 125094-8/2022-LPTP – Turečtí občané kurdského původu, září 2022, Informace MZV ČR, č. j. 103966-6/2022-LPTP, březen 2022, ze Zprávy OBSE – turecký policejní sbor, únor 2022, a ze zprávy ČTK o inflaci v Turecku ze dne 5. 12. 2022.
17. Následně dne 4. 1. 2023 se dostavil žalobce k žalovanému za účelem seznámení se s podklady rozhodnutí a možnosti se k podkladům vyjádřit, žalobce se však s podklady seznámit nechtěl, k podkladům se nevyjádřil ani nenavrhnul jejich doplnění. Na základě všeho výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že se žalobci mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce již výše popsanou žalobu.
18. Z § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 téhož zákona, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, pokud je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je podmínkou, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo

jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Toto ustanovení musí být samozřejmě vykládáno v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice, který v odst. 1 stanoví podrobnější definici pronásledování jakožto jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“

21. V čl. 9 odst. 2 pak kvalifikační směrnice poskytuje demonstrativní výčet jednání, která jsou za pronásledování považována, v první řadě, dle písm. a) tohoto ustanovení, se za takové jednání považuje „*použití fyzického nebo psychického násilí*“.
22. Žalobce sice ve své výpovědi uvedl, že je sympatizantem politické strany HDP, dále však uvedl, že nikdy jejím členem nebyl, žádné politické aktivity nevyvíjel a ani nebyl kvůli svému politickému přesvědčení jakkoliv státními orgány pronásledován. Žalobce důvody svého tvrzeného pronásledování spatřuje ve své příslušnosti ke kurdské menšině, když ve své výpovědi, která byla následně rekapitulována též v žalobě, uvedl, že v zemi původu chvíli pracoval ve společnosti Telecom, odkud ho ale kvůli jeho národnosti vyhodili, i když mu to oficiálně neřekli a i přes stížnosti nevysvětlili. Z důvodu své národnosti byl napadán i spolužáky a učiteli jak slovně, tak fyzicky. Jako Kurd měl vždy špatné pracovní podmínky (plat, ubytování), byl denně kontrolován policií, někdy dostal obuškem, před odjezdem z vlasti mu dokonce byl policií zlomen prst na noze. Snažil se proti zákroku bránit úřední cestou, lékař mu však nevystavil žádnou lékařskou zprávu, když si na policii stěžoval u starosty, bylo mu řečeno, že se má chovat slušně. Krajský soud je tak toho názoru, že žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, když žalobce ani takové pronásledování ve svém vyjádření před žalovaným netvrdil a omezil se toliko na tvrzení o pronásledování z národnostních důvodů. Žalobce sice v žalobě uvádí, že své politické aktivity vzhledem na situaci v rodině omezil pouze na aktivní volební právo, nicméně toto tvrzení s ohledem na skutečnost, že žalobce nikdy nebyl z politických důvodů státními orgány kontaktován, kontrolován či jinak pronásledován, nemůže představovat naplnění podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Nelze totiž předpokládat a domýšlet možné scénáře pronásledování, které by mohly hypoteticky nastat při zvýšené politické aktivitě žalobce v zemi původu.
23. Krajský soud se tak zaměřil na posouzení žalovaného ve vztahu k možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně zda došlo u žalobce k naplnění podmínky, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své národnosti, příslušníka kurdské menšiny.
24. Předně je třeba objasnit, v jakém rozsahu tíží žadatele o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a jaké je rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany mezi žadatele a správní orgán a dále zodpovědět, zda je soud při soudním přezkumu daného typu rozhodnutí vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v

době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Na obě tyto stěžejní otázky poskytuje odpověď dnes již ustálená soudní judikatura.

25. Na žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle soudní judikatury s ohledem na specifickou povahu řízení dopadá povinnost předestření plného, vnitřně konzistentního a detailního azylového příběhu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107; ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015 – 27; ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 113/2016 – 29; ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94; ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33; ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27; ze dne 13. 7. 2018, č. j. 3 Azs 168/2017 – 41; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Jiná povinnost na žadatele o mezinárodní ochranu nedopadá. Takové pojetí povinnosti jeho důkazního tvrzení je reflexí jeho situace, kdy se zcela logicky ve vztahu k prokázání faktických poměrů v zemi původu nachází mnohdy v důkazní nouzi. Tak např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, je zdůrazněno: „Řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze“ (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 64).
26. Z uvedeného vyplývá i specifické rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Svoje tvrzení je žadatel povinen prokazovat vlastní věrohodnou výpovědí. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 Azs 34/2018 – 29, který takto úzce pojatou důkazní povinnost žadatele uvádí výslovně: „[21.] Není pochyb o tom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení, břemeno důkazní je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. S ohledem na toto sdílené břemeno je správní orgán povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012 – 3). Není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby, či existenci hrozící vážné újmy, prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí; je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují.“ Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací praxi (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57; ze dne 28. 2. 2007, č. j. Azs 146/2006 – 100; ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87). Již v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“ A právě posouzení, zda žalovaný dostal své povinnosti shromáždít všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o pronásledování pro jeho národnost vyvracejí či zpochybňují a správně tyto důkazy též vyhodnotil, je ve zde projednávané věci stěžejní.
27. Krajský soud přezkoumal závěry žalovaného ohledně skutkových tvrzení žalobce, přičemž krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný žádným způsobem nezpochybnil

skutečnosti, které žalobce ve své výpovědi uvedl. Žalovaný žalobcem uvedené skutečnosti vzal jako pravdivé a nijak nezpochybnil, že žalobce byl propuštěn ze společnosti Telecom, že byl pravidelně v noci kontrolován policejními složkami a že mohlo dojít i k fyzickému napadení, dále nebylo ani sporováno, že žalobce má zhoršené uplatnění na trhu na práce. Žalovaný všechny tyto skutečnosti vzal za rozhodné a pravdivé, nicméně poté, co je posoudil ve světle ostatních žalobcem uvedených skutečností a aktuálních informací o zemi původu, tak dospěl žalovaný k závěru, že se nejedná o pronásledování žalobce z důvodu jeho etnické příslušnosti, avšak může se jednat o kombinaci různých faktorů, které buď s národností žalobce nesouvisí, nebo nedosahují takové intenzity, aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona azylu.

28. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z Informací MZV ČR ze dne 30. září 2022, č. j. 125094-8/2022-LPTP, a dospěl k závěru, že v Turecku může docházet k diskriminaci osob pro jejich kurdský původ, avšak vzhledem ke skutečnosti, že kurdská menšina je hojně zastoupena ve vysoké státní sféře, mezi úspěšnými umělci a podnikateli, tak to neznamena, že každý občan kurdské národnosti je vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Tento závěr dlouho potvrzují i správní soudy, na které se též žalovaný odkazuje i ve svém vyjádření: „*NSS opakovaně uvedl, že Kurdové v Turecku sice čelí určitým nesnázím, ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Azylově významné jsou typicky až obavy (např. pronásledování) politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. nedávné usnesení ze dne 14.12.2022, č.j. 2 Azs 48/2022-35, bod 12 a judikaturou tam citovanou; k problémům politicky aktivních Kurdů viz. Např. rozsudek ze dne 27.10.2020 č.j. 10 Azs 235/2020-35, body 13 a 14, či ze dne 26.2.2020, č.j. 10 Azs 278/2019-57, body 36 až 38)*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2023, č. j. 10 Azs 335/2022 – 34). Bylo tedy povinností žalovaného posoudit, zda k těmto „určitým nesnázím“ přistoupily takové okolnosti, které naplňují ony důvodné obavy z pronásledování.
29. Ke konkrétnímu případu žalobce žalovaný uvedl, že tento byl v zemi původu vystaven mnoha „nepříjemným situacím“ spojených se vzděláním či zaměstnáním, avšak žalobce neposkytl žádné informace nasvědčující tomu, že by bylo žalobci z důvodu jeho národnosti zamezeno vzdělávání a s tím spojená nemožnost získání lepšího zaměstnání, když v Turecku jsou osoby kurdské národnosti hojně zastoupeny mezi podnikateli, politiky, sportovci i umělci. K žalobcem uváděnému incidentu s policií ve městech E. a D. žalovaný uvedl, že žalobcovo tvrzení nespornuje, avšak incidenty tak, jak je popsal žalobce, nenaplnují definici pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu (k podrobnému odůvodnění viz str. 4 – 5 žalovaného rozhodnutí).
30. S těmito závěry žalovaného se však krajský soud ztotožňuje a uvádí k tomu následující.
31. Žalobce ve své žalobě a své výpovědi uvádí dvě roviny projevu pronásledování jeho osoby z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině. Jednu rovinu vnímá krajský soud jako námitku obecné celospolečenské diskriminace při snaze o získání vzdělání či zaměstnání. Druhou rovinou je již konkrétní tvrzení o pravidelných kontrolách a fyzickém napadání žalobce ze strany policie.
32. K obecné rovině stran celospolečenské diskriminace krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce pouze v obecné rovině hovoří o slovních a občasných

fyzických potyčkách s učiteli a spolužáky, nijak ovšem netvrdí, že by tyto potyčky způsobovaly horší přístup ke vzdělání žalobce. Žalobce absolvoval 12 leté základní vzdělání, přičemž neuvedl, proč nepokračoval dále v odborném vzdělávání na škole vyššího stupně, a to i za situace, kdy je toto vzdělávání v Turecku bezplatné (Zpráva IOM, březen 2021). Žalobce uvedl, že v minulosti sehnal pouze podřadné práce s výjimkou zaměstnání u společnosti Telecom, odkud byl dle tvrzení žalobce pro svůj původ propuštěn. Tuto skutečnost nemá krajský soud jak zpochybnit, avšak je třeba konstatovat, že pouhé jedno propuštění, byť z možných diskriminačních důvodů, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) azylového zákona. Žalobce sám uvádí, že v minulosti práci sehnal v zemědělství či ve stavebnictví, což podle hodnocení krajského soudu odpovídá dosaženému vzdělání žalobce. Žalobce jistě mohl využít možnosti rozšíření svého vzdělání v rámci odborného vzdělání či rekvalifikačních kurzů, což je v Turecku rozvinuté a přístupné i pro kurdskou menšinu (Zpráva IOM, březen 2021, Informace MZV – Turečtí občané kurdského původu, říjen 2022). Těchto možností však žalobce nevyužil a ani v žalobě či výpovědi netvrdí, že by mu to bylo pro jeho původ zakázáno či jinak neumožněno. Krajský soud si je vědom, že výše uvedené může být pro žalobce z ekonomických důvodů nepříjemné, nic ale nenasvědčuje tomu, že by situace žalobce nebyla v zemi původu řešitelná. Krajský soud tak uzavírá, že výše uvedené skutečnosti nemohou naplnit definici pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

33. Jako závažnější skutečnosti však vnímá krajský soud konkrétní tvrzení o pravidelných kontrolách a fyzickém napadání žalobce ze strany policie a neochotě státních orgánů situaci řešit. Žalobce ve své výpovědi a v žalobě uvedl, že byl ve městě E. a D., kde s rodinou naposledy žil, opakovaně v nočních hodinách kontrolován policií, kdy došlo i na ránu obuškem a v jednom případě i ke zlomení prstu žalobce.
34. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že neodůvodněné fyzické konflikty s policií by mohly být důvodem, pro který by žalobce mohl cítit odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své kurdské příslušnosti. Nelze však zapomínat, že pronásledováním se dle azylového zákona rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování (§ 2 odst. 4 zákona o azylu). Obdobně k tomu čl. 9 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, který uvádí, že aby bylo jednání považováno za pronásledování musí, být jednání svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a), přičemž za pronásledování dle odst. 1 může být mimo jiné považováno použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí. A právě naplnění podmínky intenzity nemá krajský soud ve shodě s žalovaným za prokázané.
35. Žalobce ve svém vyjádření a v žalobě uvedl, že kontroly policie probíhaly pouze v nočních hodinách v ulicích města E. a D., přičemž k závažnější újmě žalobce došlo pouze jednou, když mu byl zlomen prst na noze. Krajský soud na tomto místě nemá v úmyslu jakkoliv omlouvat či zlehčovat takovýto postup policie, avšak aby bylo možné takové

jednání posoudit jako pronásledování, musela by být v první řadě naplněna podmínka opakovaného dostatečně závažného jednání porušující lidská práva, což ve zde projednávaném případě není. Jak uvedl žalobce, kontroly policie probíhaly pouze v nočních hodinách a na veřejných ulicích, přičemž takové kontroly nejsou ojedinělé ani v zemích Evropské unie. Žalobce nebyl opakovaně kontrolován například na pracovišti či u sebe doma, nebyl nikdy při kontrole či jindy policií zadržen, nebylo proti žalobci vedeno trestní či obdobné stíhání. Z výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by policie a státní orgány v zemi původu žalobce byly zaměřeny konkrétně na osobu žalobce z důvodu jeho národnosti. Skutečnost, že policie při kontrole často použila úder obuškem a jednou došlo i ke zranění žalobce je v obecné rovině neomluvitelné, avšak krajský soud toto ve světle všech známých skutečností (žalobce měl v místě zaměstnání, nebyl nikdy zadržen či stíhán on ani jeho rodina, nedocházelo ke kontrolám u žalobce doma či v zaměstnání) hodnotí jako selhání policejních orgánů v místě bydliště žalobce, nikoliv jako opakované závažné porušování lidských práv žalobce z důvodu kurdské národnosti. Krajský soud se tak ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobcem uvedené skutečnosti nelze bez dalšího hodnotit jako pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ve světle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Navíc jak uvedl žalobce, v jiných městech v Turecku žádné problémy s policií či státními orgány neměl, po Turecku se přemísťoval bez problémů, nelze tedy hovořit o opakovaném systematickém pronásledování žalobce tureckou policií. Tato skutečnost navíc přivádí krajský soud i k další, negativní podmínce, při jejímž splnění nelze jednání považovat za pronásledování.

36. Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství cizinec má, a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou. Touto otázkou se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval, když jednání policie a problémy ve škole či zaměstnání, stejně jako krajský soud, neposoudil jako pronásledování ve světle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Krajský soud by však na tomto místě rád poukázal na skutečnost, že i kdyby krajský soud posoudil výše uvedené jako pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu, tak podle § 2 odst. 7 zákona o azylu by o pronásledování opět nemohlo jít, jelikož by u žalobce připadalo v úvahu využití „vnitrostátní ochrany“. V rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ři posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení ... V této souvislosti se rozhodovací orgán musí zabývat zejména dostupností vnitřní ochrany, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, pak vyplývá, že „při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli

nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele“.

37. Podle hodnocení krajského soudu jsou všechny 4 výše uvedené podmínky splněny, jelikož, jak sám uvedl žalobce, v minulosti pracoval na západě země ve městě S., kde sehnal práci v zemědělství a ve stavebnictví, nikdy zde problém s policií neměl. Na jihovýchod země odjel dobrovolně a před odjezdem do EU cestoval bez problémů z jihu země do Istanbulu, kde opět žádné problémy se státními orgány neměl. Argument žalobce, že musí zůstat na východě Turecka kvůli práci v zemědělství neobstojí, protože jak sám uvádí, v zemědělství pracoval i na západě Turecka, navíc možnost rekvalifikace žalobce je přístupná po celém Turecku (Zpráva IOM, březen 2021, Informace MZV – Turečtí občané kurdského původu, říjen 2022). Pohyb žalobce po zemi původu tak je reálný jak z osobních tak finančních hledisek, jinde mimo místo posledního bydliště s policií problémy neměl. Z výpovědi žalobce a z podané žaloby krajský soud nezjistil žádné skutečnosti, které by v případě potřeby znemožňovaly žalobci využít vnitrostátní ochrany.
38. Vytýká-li žalobce v této otázce též nedostatečně provedený pohovor s žalobcem, tak ani v tomto krajský soud neshledal pochybení žalovaného. Podle § 10 odst. 2 písm. l) je to žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen sdělit správnímu orgánu všechny relevantní důvody a skutečnosti ke své žádosti, a to především z toho důvodu, že je to právě žadatel, který má nejlepší a nejpřesnější informace odůvodňující jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 Azs 34/2018 – 29, který k povinnosti tvrzení žadatele uvádí výslovně: „*Není pochyb o tom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení, břemeno důkazní je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. S ohledem na toto sdílené břemeno je správní orgán povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012 - 3).*“ Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce poskytl na žádost dne 25. 11. 2022 informace k podané žádosti o mezinárodní ochranu a ještě téhož dne byl s žalobcem proveden za přítomnosti tlumočníka pohovor k podané žádosti, ve kterém uvedl, jaké měl v zemi původu problémy, a na výzvu, zda chce uvést či předložit ještě něco dalšího, vždy odpověděl negativně. Obdobně tomu bylo za přítomnosti tlumočníka při seznámení s podklady dne 4. 1. 2023. Krajský soud si je vědom, že žalovaný má povinnost shromáždit všechny nutné podklady pro vydání rozhodnutí, nicméně povinnost tvrdit a odůvodnit důvod podané žádosti je primárně žadatel, tedy žalobce. Krajský soud považuje provedený pohovor za standardní pohovor, který svým obsahem a rozsahem nijak nevybočuje ze správní praxe žalovaného. Poukazuje-li žalobce na zásadu přiměřené pravděpodobnosti, tak k tomu krajský soud uvádí, že žalovaný skutečnosti uvedené žalobcem nespороval, jen je nehodnotil jako skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a násl. zákona o azylu.
39. Krajský soud tak na tomto místě uzavírá, že žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.
40. Žalobce dále v žalobě žádným způsobem nebrojí proti neudělení mezinárodní ochrany dle §§ 13, 14a a 14b zákona o azylu. Z toho důvodu soud pouze okrajově ve shodě

s žalovaným uvádí, že ze spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by udělení mezinárodní ochrany podle ust. §§ 13, 14a a 14b odůvodňovalo. Žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka ve smyslu § 13 odst. 2 a § 14b odst. 2 zákona o azylu, ani ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, pro které se domnívat, že by žalobci po návratu do země původu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, jelikož žalobce v zemi původu nebyl nikdy stíhán, trest smrti byl v Turecku zrušen již v roce 2004, ani nic ve správním spise nenásvědčuje tomu, že by byl žalobce po návratu vystaven mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.

41. Žalobce však vytýká žalovanému, že nedostatečně posoudil projednávanou věc ve vztahu k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, a to zejména v situaci, kdy 6. 2. 2023 postihla Turecko humanitární katastrofa kvůli zemětřesení. K tomuto krajský soud uvádí, že podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K otázce udělení humanitárního azylu panuje dlouholetý judikaturní soulad, kdy lze za všechny citovat: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup - zde poskytnutí azylu - vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezabrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu - sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005, č. j. 2 Azs 290/2004 - 49).*

42. Žalovaný se zabýval možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu ve spojitosti s ničivým zemětřesením ze dne 6. 2. 2023, které podle dostupných zdrojů zasáhlo též oblast D. Žalovaný však tuto skutečnost neposoudil jako skutečnost odůvodňující udělení humanitárního azylu, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Není sporné, že zemětřesení v oblasti D způsobilo na začátku února tohoto roku humanitární krizi, avšak tato humanitární krize je řešena jak Tureckými orgány, tak desítkami států, mezinárodními organizacemi a stovkami pracovníků z celého světa (k tomu např. článek serveru denik.cz; https://www.denik.cz/ze_sveta/turecko-syrie-zemetreseni-pomoc-dnes-20230207.html). Situace v Turecku je tedy řešena a nedochází zde k rozvratu základní infrastruktury či absolutnímu nedostatku základních životních potřeb. Navíc nelze zapomínat, že soud v případech azylových žalob rozhoduje ke skutkovému stavu, který zde panuje v době rozhodnutí soudu. Soud tedy přihlédl i ke skutečnosti, že k zemětřesení došlo před více jak 3 měsíci, stále zde probíhá mezinárodní humanitární

pomoc, je zajišťováno ubytování, jídlo i hygienické balíčky. Za situace, kdy v oblastech zemětřesení operují dobrovolníci z celého světa a organizace napříč státy zde zajišťují dostatečnou humanitární pomoc, není podle hodnocení krajského soudu na místě žalobci, který je plně zdravý, mladý a bezdětný, udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

43. Tímto se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací žalobce a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Protože byla žaloba nedůvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
46. Tlumočnickovi pak soud v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 a § 59 odst. 2 s.ř.s. přiznal tlumočné, a to ve výši 998,25 Kč, v souladu s vyúčtováním tlumočného ze dne 11. 6. 2023. Výrok o přiznání tlumočného se opírá o vyhlášku č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. června 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje